

stemmelse mellem Ministeren og Koncipisten falder bort. S og for sig er der i Virkeligheden nu tilbage, at, medens Ministeren bruger Udtrykket „anden ulykkelig Hændelse, som det ikke har staaet i Selskabets Magt at afværge“, bruger derimod Koncipisten, der har skrevet en Monografi om „vis major“. Udtrykket „vis major“, som han paa danst gengiver ved „overordentlige Tildragelser“. Men Udtrykket „overordentlige Tildragelser“ er virkelig ikke klart. „Vis major“ er maasse et mere kurant Begreb, i det mindste for den, der har læst Koncipistens Bog, hvad maasse ikke saa overordentlig mange have. Det forekommer mig, at den ærede Ministers Udtryk „anden ulykkelig Hændelse, som det ikke har staaet i Selskabets Magt at afværge“, er et fuldstændig klart og godt Udtryk, og at man overordentlig godt kan blive staaende derved, naar man blot ikke blander Bevis-spørgsmaal og procesuelle Regler ind deri.

Med Hensyn til § 8 er der en Bestemmelse, som jeg ikke antager kan blive staaende. Der er en Uklarhed om Rentespørgsmaalet, og saa tales der om et Overskud, uden at man egentlig kan se, hvorledes det kan fremkomme et Overskud.

Med Hensyn til § 9 maatte jeg maasse gøre opmærksom paa, at der tales om, at der under visse Omstændigheder, naar der er mora, skal betales 6 pCt. fra Forfaldsdagen, men set nu, at der i Forholdet svares 7 pCt., skal der saa, naar der er mora, gaa ned til 6 pCt. Forhaabentlig ville Laanene kunne faas billigere, men man kan dog tænke sig under visse Forhold en ekstraordinær Rente, og saa er det urimeligt at præcisere, at Morarenten skal være 6 pCt. Meningen er, at den skal være 1 à 2 pCt. højere, end der er betinget i Forvejen.

Ved § 9 henstiller jeg endvidere som en vigtig Forandring i hele Systemet, om man ikke simpelthen kan lade Shændehaveren af Garantibeviset, naar han har fulgt den Fremgangsmaade, der stildres i Paragrafen, sælge Varerne. Det gør jo enhver Haandpant-haver, og han er Haandpant-haver. En Haandpant-haver holder selv sin Auktion, hvorfor skal han saa her benytte Selskabet til at holde Auktion? Der er jo ikke Auktionslokalder derude, og det er ikke Auktionsforretninger, der skal foretages derude. Derved opnaar man ogsaa en Overensstemmelse mellem §§ 9 og 10, saaledes at man i alle Tilfælde kan sige, enten det er et Oplagsbevis eller et Garantibevis, at naar vedkommende har Ret til at sride ind efter det, har han ogsaa Ret til at forlange Varerne udleverede af Oplagshuset.

Jeg vil henlede Opmærksomheden paa at den sidste Sætning i § 11 umulig kan blive staaende saaledes, som den nu lyder, hvor efter den allerførste Endosjent kan gøre Regresfordring gældende mod alle eller nogle af de regrespligtige og i vilkaarlig Orden. Det kan jo ikke være Meningen.

Med Hensyn til § 15 vil jeg tillade mig at opfaste det Spørgsmaal: Hvad skal der ske for det Tilfælde, at Formanden for Sø- og Handelsretten nægter sit Samtykke til Mortifikationsstævning? Kan saa den, der begærer Mortifikationsstævningen, forlange en Kendelse, kan han appellere den til Højesteret med et kort Varjel, eller skal Sagen blive staaende ved det, at Formanden for Sø- og Handelsretten siger: Nej, der kan ikke udstedes Mortifikationsstævning? — Dernæst maa der ogsaa en Regel for, hvilket Bevis der skal produceres for Oplagshuse i Tilfælde af Mortifikation, for at Udlevering kan ske, men det er maasse mindre nødvendigt. Jeg skal slutte med den Bemærkning, at medens jeg ganske vist har kritiseret den Maade, hvorpaa dette Tobevissystem er gennemført i dette Lovforslag, erkender jeg dog, at der i mange Tilfælde er Trang til at have 2 Beviser, og det er meget muligt, at Koncipisten netop i Realiteten har tænkt at opnaa det samme, som England har opnaaet igennem warrant og weigh note. Det gælder altsaa blot om at finde en Form, hvorved man kan undgaa at komme ind paa Konfusion og forvirre baade de mercantile og juridiske Begreber. Man maa huske paa, at denne Lov skal skabe en ny Institution, som skal praktiseres og bringes ud i Livet, væsentlig af Lægfolk, men saa gælder det i Virkeligheden at gøre den saa simpel og klar, som muligt og følge de bedste Modeller, som man har fra Lande, hvor Erfaringen har vist, at et saadant System, en saadan Institution, kan virke heldbringende og være praktisk gennemførlig.

Justitsministeren (Melleman)

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Bemærkninger, som ere fremkomne ved de enkelte Paragraffer, idet jeg nemlig tror, at en stor Del af dem beror paa Misforstaaelser, der vilde falde bort, naar man kommer ind paa en nærmere Drøftelse af de enkelte Paragraffers Ord.

Hvad angaar Spørgsmaalet om de 2 Beviser, da mener jeg for det første, at det principielt er afgjort ved Frihavnsloven, ikke naturligtvis saaledes, at Frihavnsloven kan siges at bestemme, hvorledes i det nærmere Forholdet mellem de 2 Beviser skal ordnes.